

איך להיות תלמידים של ישוע בתחום המיני

לפני שישוע עלה השמימה הוא ציווה על תלמידיו לעשות תלמידים (מתי כח 19-20). מהי תלמידות? (1) לדעת במה אנחנו מאמינים (2) לפעול על בסיס האמונה שלנו ו- (3) להעביר הלאה את כל הידע וההבנה שצברנו. מלכות האלוהים נבנית על ידי אנשים ששומעים את דבר אלוהים, מאמינים בלב ופועלים באמונה ולא על ידי אנשים שרק שומעים את דבר אלוהים (יעקב א 22-26). איך אם כך, באה לידי ביטוי תלמידות בתחום המיני? ואיך נוכל לשמש כתלמידים נאמנים של ישוע גם דרך תפיסת המיניות שלנו?

בכתובים נאמר שהחטא מתחיל בלב, והלב שלנו הוא שזקוק לישועה

עלינו לזכור קודם כול, שהמיניות שלנו איננה חלק נפרד מאורח החיים שאנחנו מנהלים. אנחנו נפש חיה, נפש וגוף. בלי אחד מן השניים אין חיים. בחשיבה היהודית, המקראית כך תמיד נאמר, אנחנו נפש חיה, נפש וגוף. אך רבים מאיתנו מושפעים מהחשיבה היוונית שהפרידה בין מה שנראה (הגוף) לבין הבלתי נראה (הרוח). הרוח נחשבת בחשיבה היוונית כטובה, כמהות האדם, והגוף כרע או מלוכלך. משום כך אימון פיזי ותרגילים של ריסון עצמי היו מאוד חשובים בתרבות היוונית העתיקה (מי המציא את האולימפיאדה?). האם, אם כך, יש משהו רע בתרגילים האלה? ממש לא. טוב לחיות בגוף בריא, וטוב לפתח ריסון עצמי אבל לא מתוך החשיבה שהגוף שלנו רע בעוד רוחנו "טהורה". בכתובים נאמר שהחטא מתחיל בלב, והלב שלנו הוא שזקוק לישועה. הגוף שלנו הוא האוהל הארצי שלנו, טוב לטפל בו ולהתאמן, כי נפש בריאה חיה בתוך גוף בריא, אך תרגילי ריסון עצמי ומשמעת שמטרתם גופנית בלבד, הם לשווא.

לכן, אדם הבוחר להיות כתלמיד של ישוע בתחום המיני מתחיל, קודם כול, עם הלב – במקום שבו הוא מוותר על הרצון והתשוקות שלו ועל מה ש"מגיע" לו ומתמסר לאלוהים. זה המקום בו האדם מסדר את המחשבות שלו ומיישר אותן על פי מה שהוא מאמין שאלוהים אומר. אם אנחנו מאמינים בלב שלנו בדבר הנכון, נבין גם איך לפעול נכון.

הסיפוק שאנחנו מקבלים ממעשים אלה שנעשים בלי התחייבות בתוך מערכת יחסים בין גבר אחד לאישה אחת, הוא ריק וקצר טווח.

מי שחושב על הגוף כנפרד מהנפש יכול להאמין בכל ליבו שטוב ונכון לו לספק את הדחף המיני (אותו) כולו מרגישים מדי פעם) עכשיו, ולא לחכות לנישואין. ככה העולם מלמד אותנו, אך זוהי רק חצי מהאמת. כן, אפשר לספק את הדחף הרגעי דרך פעולה מינית כמו אוננות, צפייה בפורנוגרפיה, סטוץ,

פלירטטים או הודעות מיניות (סקסטינג) שנותנים לנו הרגשה של סיפוק כי קיבלנו שפיכת דופמין, הכרה, מחמאות או יחס מיני אחר. אך – וזאת לא הפעם הראשונה שאני כותבת על זה – הסיפוק שאנחנו מקבלים ממעשים אלה שנעשים בלי התחייבות בתוך מערכת יחסים בין גבר אחד לאישה אחת, הוא ריק וקצר טווח. מעשים אלה מובילים להרגלים לא טובים או אפילו להתמכרות שעלולים להזיק לנו ולבני הזוג שלנו (עתידיים או נוכחיים).

בני אדם משתוקקים לאיחוד עם אלוהים ואדם כי לשם כך נבראנו. אין חיי נצח בלי אלוהים ואין חיים עלי אדמות בלי אחרים. אלוהים ברא אותנו עם "העולם" בליבנו (קהלת ג' 11), חור בלב שרק הוא יכול למלא בנצח. פה, עלי אדמות, אלוהים גם בחר לשים אותנו בתוך משפחות. אתם חושבים שאני חוזרת על עצמי כי כבר קראתם כמה מאמרים בעבר? יופי, סימן טוב. אתם מבולבלים ועוד לא מבינים את הקשר? חזרו למאמרים קודמים (למשל אלה: [האחד](#) או [השני](#)).

הדחקה לעומת התמסרות

איך נוכל לחיות באי התענוגות שבו אנחנו חיים בתרבות שלנו עם מיניות בריאה ושלמה? התשובה הקצרה היא: שמרו על בתוליות לפני נישואין ושמרו על נאמנות בתוך נישואין בין גבר אחד לאישה אחת. שני אלו, בתוליות ונאמנות, הן לא רק עניין של מעשים גופניים, אלא עניין של הלב. בחרתי במונח "בתוליות" לעומת טהרה או בתולים, כי זה יותר מ"לא לקיים יחסי מין לפני הנישואין". הבתוליות היא עניין של הלב. מי שלא קיים יחסי מין עם אף אחת, אבל כן הסתכל על נשים עם תאוה ואונן עם תמונות או מחשבות על נשים, איננו בתול בליבו. מי שלא קיימה יחסי מין, אך קראה ספרים של רומנטיקה עם סצנות של יחסי מין, איננה בתולה בליבה. וגם בתוך מסגרת הנישואין, נאמנות היא יותר מרק "לא לקיים יחסי מין מחוץ לנישואין". נאמנות היא השקעה, לאהוב כמו שאלוהים אוהב, להקריב מהנחות שלי למען האחר.

שני אלו, בתוליות ונאמנות, הן לא רק עניין של מעשים גופניים, אלא עניין של הלב.

איך נוכל לשמור על בתוליות בלב לפני נישואין? מאמינים רווקים בינינו התחילו לדחות כל רגש מיני, ולאסור על עצמם להרגיש חשק או דחף מיני, מחשש שזה יוביל לחטא. זה תגובה טבעית להצפה היומיומית שאנחנו נחשפים אליה. אך זוהי איננה תגובה בריאה. כאשר אנחנו מדחיקים רגשות, אנחנו מרגישים בשליטה ושומרים על אשליה של שליטה, אך ההדחקה מונעת מאיתנו להתמסר באמת לאלוהים בעת הצרה, לדרוש את פניו בזמן הצורך, להיאבק ולהכניע את רצוננו לרצונו.

אם אלוהים ברא אותנו מיניים ואמר "כי טוב" (בראשית א' 27), האם הוא ידע שנתקשה עם הדחף המיני שלנו? כן, כמובן שהוא ידע. הוא ידע מן ההתחלה שהחטא ייכנס לעולם ושהוא יצטרך לרדת בעצמו כדי למות ולהושיע אותנו מן החטא. הוא לא מופתע כאשר אנחנו מתפתים לחטא או מרגישים תשוקות לא נכונות. הוא רוצה שנתמסר לו בתוך המאבק, ולא שנעמיד פנים שהכול בסדר.

ההדחקה מונעת מאיתנו להתמסר באמת לאלוהים בעת הצרה, לדרוש את פניו בזמן הצורך, להיאבק ולהכניע את רצוננו לרצונו.

כאשר אנחנו מרגישים בודדים, משתוקקים לקשר, מתמודדים עם הדחף המיני שלנו ותאוות הבשר, שם אנחנו מתחילים לתפקד גם כתלמידים בתחום המיני. מה נעשה עם התחושות האלו? האם אנחנו מאמינים שאפשר לפאר את אלוהים דרך המיניות שלנו ואיך נוכל לבטא מיניות בריאה בחיינו?

האם אפשר לחיות בלי לקבל שחרור מיני גופני?

זאת השאלה הגדולה שמעסיקה לא מעט מאיתנו. הדחף המיני מורגש, אך שחרור מיני מהיר לא באמת יעזור. מי שמשקיע במערכת יחסים עם אלוהים יגיע לנקודה שבה הוא יבין שאלוהים לבדו הוא שממלא את מה שחסר בליבו. בחיים הארציים שלנו הוא עושה זאת דרך הרוח שלו, דברו והקהילה שלו.

יש לנו אלוהים של חסד. נפילה בחטא היא לא סימן של חוסר אמונה, אלא פשוט חלק של החיים עלי אדמות.

רוח הקודש שוכנת בתוכנו, המאמינים. הרוח מובילה אותנו, מכוונת אותנו, מנחמת אותנו, מוכיחה אותנו ומושכת אותנו אחריו. דברו מספר לנו סיפורים שמעידים על כך שאנחנו לא לבד או שונים מכל בני אדם שהלכו לפנינו. הכתובים מלאים בסיפורים על בני אדם שהתמודדו ונכשלו להכניע את המיניות שלהם ולהתמסר לאלוהים. חסד אלוהים גדול! הכתובים גם מספקים לנו את המילים הנכונות לרגעים הנכונים גם כשאנחנו לא יודעים עוד מה לומר. ספר תהילים מלא במזמורים שמבטאים בדיוק מה שאנחנו מרגישים ברגעים האלו. והקהילה שלנו – גוף המשיח, האחים ואחיות שלנו – הם לצידנו בתפילה, בעידוד, בהוכחה ובאהבה. "אָבֶל אִם נִתְּהַלֵּךְ בְּאֹר, כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּאֹר, כִּי אֵז הַתְּחַבְּרָנוּ זֶה עִם זֶה וְדָם יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ בָּנוּ מְטַהֵר אוֹתָנוּ מִכָּל חַטָּא" (יוח"א א 7).

כן, אפשר לחיות בלי לספק את הדחף המיני. האם זה יהיה קל כל יום? לא. אבל מערכת יחסים עם אלוהים, חיים מגוונים, חברויות אמת ממלאים את מה שהלב שלנו צריך באמת, והגוף מבטא את זה בסיפוק ובהרגשה של שביעות רצון. כן, יהיו ימים קשים יותר, אך יש לנו אלוהים של חסד. נפילה בחטא היא לא סימן של חוסר אמונה, אלא פשוט חלק של החיים עלי אדמות. "אָבֶל אָנוּ, אֲשֶׁר בְּנֵי הַיּוֹם אֲנַחְנוּ, נִהְיָה נָא מִפְּכָחִים, נִלְבֹּשׂ אֶת שְׂרִיּוֹן הָאֱמוּנָה וְהָאֱהָבָה וְנִחְבֹּשׂ כְּכֹבֵעַ אֶת תְּקוּת הַיְשׁוּעָה" (תסל"א ה 8). כאשר אנחנו נופלים, וחוזרים בתשובה, אנחנו לא מוותרים על התקווה שעוד תבוא כשניוושע מהחיים הארציים, מהרגע שבו אלוהים "יִמְחָה כָּל דְּמָעָה מֵעֵינֵיהֶם וְהָמוֹת לֹא יִהְיֶה עוֹד" (התג' כא 4).

מהו תלמיד של ישוע גם בתחום המיני? גם אנחנו כמו יוסף, בורחים מהפיתויים, כמו התלמידים אנחנו מחקים את המשיח, כמו שאול אנחנו נאבקים למען אלוהים, משלימים את המרוץ ונשארים נאמנים לאלוהים. אל תעשו את זה לבד, שתפו את המאבקים שלכם עם אחים ואחיות, כי אנחנו זקוקים זה לזה.